

РЕШЕНИЕ

№ 36070

гр. София, 03.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7683** по опис за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на К. Х., гражданин на Турция, родена на 06. 06. 1971 г., със съдебен адрес – Р., [улица], вх. 3, ет. 1, ап. 24, чрез адв. П., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на заместник завеждащ консулска служба в Консулска канцелария на Република България в Б. – Република Турция, по заявление № 25007063 от 22. 05. 2025 г.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ и да върне делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Претендира разносните по делото.

Ответникът – заместник завеждащ консулска служба в Консулска канцелария на Република България в Б. – Република Турция, не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 22.05.2025 г. жалбоподателката К. Х., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] , е подала в Консулска канцелария на Република България в Б. – Република Турция заявление за издаване на виза вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

По повод на така подаденото заявление е издаден отказ за издаване на виза /стр. 41/, по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – представените документи и направеното от апликанта изявление не доказват надеждно и убедително целта и условията на

заявеното пребиваване. В отказът е изложено още, че „Апликантът е устроен и живее в РТ. Няма ключ и лични вещи в жилището му. Основателни съмнения, че има намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в РБ. Апликантът е с отнето постоянно пребиваване.“.

Отказът е получен от К. Хадър на 04.07.2025 г.

С жалба вх. № 17772 от 14. 07. 2025 г. на АССГ, жалбоподателката е оспорила отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, като в жалбата са изложени твърдения за нарушено право на личен и семеен живот, съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателката К. Х., гражданка на Република Турция, е родена на 06. 06. 1971 г. в [населено място], общ. К., обл. Р., България, от където се е изселила на 19.01.1979 г. за Р. Турция, видно от приложеното (стр. 21) удостоверение от [община].

Видно от представеното (стр. 20-на гърба) удостоверение от Министерството на правосъдието на Р. България, К. Х. (К. Н. Ф.), родена на 06. 06. 1971 г. в [населено място], общ. К., обл. Р., България, не е български гражданин.

Видно от представеното удостоверение от Министерство на вътрешните работи, Генерална Дирекция „Население и гражданство“ на Република Турция (стр. 24 - гръб) К. Х. е придобила турско гражданство, съгласно решение от 14. 12. 1979 г.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказът за издаване на виза е издаден от Е. Р. заместник завеждащ консулска служба в Консулска канцелария на Република България в Б. – Република Турция, в изпълнение на Заповед № 315 от 04. 11. 2024 г. (стр. 65) на генералния консул на Република България в И. и Заповед № 95-00-26 от 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи (стр. 66), е оправомощен да издава визи и да отказва такива, поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, се отказва издаването на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

На основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република

България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или са освободени от българско гражданство и желаят трайно да се установят на територията на страната.

В случая няма спор, че жалбоподателката е била български гражданин, която е напуснала България като дете и е загубила българското си гражданство. При това положение безспорно отговаря на изискванията на горепосочените разпоредби и може да получи виза за дългосрочно пребиваване за срок до 6 месеца.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

По делото е представено писмо рег. № М-9164 от 28.08.2025 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от К. Х. заявление за виза е осъществена от „Териториална дирекция национална сигурност“ – [населено място], като е изразено положително становище в националната визова информационна система, тъй като апликанта не е била идентифицирана като заплаха за националната сигурност.

В приложеното писмо рег. № 5373р-1053 от 10.06.2025 г. до директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, в отговор на постъпило за съгласуване в група „Миграция“ – ОД на МВР – Р. искане за издаване на виза по чл. 15, ал. 1, във вр. с чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ на К. Х., е посочено, че е извършена проверка на адреса, обявен като адрес на пребиваване в искането за виза. При проведената беседа собственикът на жилището е споделил, че К. Х. е негова роднина и той ще ѝ предостави част от къщата си. Турската гражданка и съпругът ѝ са пенсионери. Имали желание да си построят къща в [населено място] поле. В Турция имали собствен бизнес – цех за изработка на метали, в който са наети около 30 работници.

От извършените справки в АИС на МВР и документалния масив на група „Миграция“ е установено, че турската гражданка е получила разрешение за постоянно пребиваване в Република България през 2020 г., което е отнето през 2023 г. на основание чл. 40, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ. Била е регистрирана на същия адрес, били са налице същите обстоятелства, заявила е същите намерения. От 2020 г. до 2023 г. е влизала в страната 2 -3 пъти годишно за по 3-4 дни и освен оформяне на документи във връзка с пребиваването, не е предприела никакви действия свързани с трайно установяване в страната.

С оглед изложеното са счетени и към момента за недоказани намеренията на лицето да се установи на територията на страната, във връзка с което на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, във вр. с чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, група „Миграция“ при ОД на МВР – Р. възразява да бъде издадена исканата виза тип „Д“ на К. Х..

На база горното може да се предположи, че отказът е обусловен от това отрицателното становище, тъй като Държавна агенция „Национална сигурност“, е посочила, че няма възражения.

По делото са представени договор от 15.05.2025 г. между Е. Ф. Е. (намеодател) и К. Х. (наемател) за наем на къща в [населено място] поле, [улица] декларация от Е. Ф. Е., с която декларира, че е собственик на недвижим имот - къща с адрес [населено място] поле, [улица], който съгласно § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ ще предостави за ползване на братовчедка си К. Н. Ф. (с турски имена К. Х.), турска гражданка с турски личен номер 16094273350, [дата на раждане] в [населено място], общ. К., по време на пребиваването ѝ в Република България и е съгласен лицето да бъде адресно регистрирано на горепосочения адрес.

Представено е и удостоверение от „Търговска банка Д“ АД, с което е удостоверено, че К. Х. има открита сметка в банката, като е посочена и наличността по сметката към 10.04.2025 г.

В същото време, посочената като основание за отказ разпоредба - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ не

изисква някакво трайно установяване в страната, каквито са съпътстващите доводи за отказа. В случая жалбоподателката посочва, че желае да посещава роднините си в България, както и мястото където е родена и израснала, като представя и доказателства за адресът, на който ще пребивава - къща в [населено място] поле, [улица], собственост на братовчед на жалбоподателката.

Дали К. Х. се е установила трайно в България съобразно чл. 25, ал. 1, т. 9, във вр. с чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, ще се преценява при издаването на разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България, които са отделни и различни производства от издаването на виза и се развиват по реда на чл. 23 и сл. от ЗЧРБ.

В случая К. Х. напълно отговаря на изискванията за издаване на виза, на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение, като издаде исканата виза за пребиваване в страната. При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, каквото искане има своевременно направено и които са в размер на 10 лв. държавна такса и 1400 лв. адвокатско възнаграждение по договора за правни услуги.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на К. Х., гражданин на Турция, родена на 06. 06. 1971 г., отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на заместник завеждащ консулска служба в Консулска канцелария на Република България в Б. – Република Турция, по заявление № 25007063 от 22. 05. 2025 г.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България – [населено място], [улица], да заплати на К. Х., гражданин на Турция, родена на 06. 06. 1971 г., направените по делото разноси в размер на 1410 (хиляда и четиристотин и десет) лева.

ВРЪЩА преписката на консулското длъжностно лице при Консулска канцелария на Република България в Б. – Република Турция, за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: